

først skulde udbetales. 7 Mar efter, at Banen er anlagt, idet der efter Koncessionen maa anvendes 3 Mar til Anlægget. Altsaa skulde denne Bane drives 7 Mar, efter, at den var bleven færdig, inden at den havde faaet sit Tilskud udbetalt. Udvalget har ikke fundet denne Form heldig, fordi det daabenbart vil knibe med at faae Kapitalen skaffet tilveie fra første Jærd af. Naar Jernbanen først er anlagt, og Kapitalen er tilstede, finde Folk sig bedre i det, som de mulig komme til at udrede aarlig; men naar Staten skal understøtte, maa det ske ved at skaffe Penge tilveie til Jernbanens første Anlæg. Desuden vil dette, som der allerede er gjort opmærksom paa ved første Behandling, kun føre til, at det vedkommende Jernbaneselskab bliver nødt til at lade sin Fordring paa Statskassen diskontere. Dets Fordring paa det sidste Afdrag falder jo i Løbet af 7 Mar; men naar det trænger til Penge strax, gaar det til en Bank, og denne overtager Fordringen og betaler Pengene, men naturligvis kun inoeb en meget betydelig Diskonto, hvad der altsaa vil være et direkte Tab for Selskabet. Det, vi foreslaa, er at fordele Statens Bidrag paa 3 Finantsaar, saaledes at Intet kan udbetales før end Finantsaaret 1874—75. Samtidig have vi foreslaaet, at det afgjøres paa hvert Aars Finantslov, hvor stort Beløb, der i det Mar bliver at udrede. Sagen er, at det er aldeles usikkert, naar noget af disse Baneanlæg vil blive paabegyndt, og naar Koncession bliver meddelt, hvilket jo forudsætter, at Ansøgere kunne stille det nødvendige Depositum, og at de andre Forhold, der maa ordnes, før Koncession kan meddeles, ere ordnede, saa at det er aldeles umuligt, i nærværende Lov at fastsætte, i hvilket Finantsaar Understøttelsen skal udredes; den kan selvfølgelig ikke ydes, før Banen er paabegyndt, saaledes at der allerede er anlagt saa meget, at det giver Sikkerhed for det, som Staten tilskyder. Paa den anden Side vil det være ønskeligt, at Statens Understøttelse, disse 40,000 Rd. pr. Mil, vil være fuldt udbetalt samtids med, at den vedkommende Bane er fuldført og skal sættes i Drift. Begge Diemed ere opfyldte, naar man fordele Understøttelsen paa 3 Finantsaar, saa at der Intet maa udbetales før Finantsaaret 1874—75, og at det ikke maa udbetales hurtigere end i de tre Finantsaar. Meningen er ikke, at der kun maa udbetales en Krediedel af Summen til hver enkelt Bane af den Sum, som den skal have, men naar en Bane bliver færdig inden de tre Aars Forløb, kan den have faaet hele sit Tilskud, naar de andre Baner ikke ere saa nær færdige, at de kunne gjøre Krav paa den fulde Understøttelses Udbetaling fra Statens Side. Det Endringsforslag, vi stille, og som jeg her har omtalt, findes under Nr. 4, forsaavidt der staar, at det Beløb, der udbetales, ikke i noget Finantsaar maa overskride en Krediedel af den samlede Udgift, som efter nærværende Lov kommer til at paahvile Statskassen, menes der ved

„samlede Udgift“, som ogsaa forklaret i Betænkningen, ikke alene det direkte Tilskud af 40,000 Rd. pr. Mil, men ogsaa den Del af Expropriationsomkostningerne, der kommer til at paahvile Staten. Hvad dernæst Expropriationsudgifterne angaa, da tro vi i Overensstemmelse med, hvad der vistnok har været Regeringens Mening ved Lovforslagets Forelæggelse, at Expropriationen ved disse Baner bør fordeles efter samme Princip, som det er sset med Hensyn til andre Baner, navnlig altsaa efter § 5 i Loven af 10de Marts 1861 og Loven af 26de Mai 1868. Det Forslag, Udvalget i den Henseende har stillet, findes under Nr. 6, nemlig et Forslag til en ny Paragraf om Expropriationen, hvilken er affattet i fuld Overensstemmelse med, hvad der forleden vedtoges her i Thinget og ligeledes er vedtaget i det andet Thing med Hensyn til Ribe-Banen og Ribe-Kjøbstads Tilskud til Expropriationsudgifterne. Principet i Loven af 26de Mai 1868 skjælnes mellem Jyen paa den ene Side og Sjælland paa den anden Side med Hensyn til Expropriationerne, i hvilken Henseende de to Landsdele holdes ude fra hinanden. Af Expropriationsudgifterne for Jyen bærer Statskassen Halvdelen, og den anden Halvdél fordeles paa Kjøbstæderne og Amtsraads-kredse, saaledes at Kjøbstæderne svare et vist Beløb, 16 St. for hver Indbygger, de havde efter Folketællingen i 1860, og Landdistrikterne et andet Beløb, nemlig 48 St., pr. Qd. Hartkorn. Smidlerid er det ikke alle Kjøbstæder, der svare det nævnte Beløb, der er nogle Kjøbstæder, navnlig Svendborg og Faaborg, som ikke ere optagne med i Loven af 26de Mai 1868, og ligeledes er der nogle Der, navnlig „Derne Syd“ for Jyen, der ikke have svaret Noget efter den nævnte Lov. Et lignende Forhold blev etableret med Hensyn til Sjælland, der var nogle Kjøbstæder, navnlig Grenaa, Gøstoft og Ribe, som sset ikke kom til at yde Noget, og af Landdistrikterne var der, saavidt jeg ved, ikke andre end Derne øst for Sjælland. Men dernæst var det tillige i Loven af 1868 § 3 bestemt, at Indenrigsministeren, naar han fandt, at visse Dele af et Amt ikke havde fuld Nytte af den anlagte Jernbane, kunde han nedlægge Bidraget fra 48 § til 24 § eller et Beløb herimellem, og i den Henseende er der forskjellige Egne, navnlig den største Del af Svendborg Amt, der har faaet Nedsættelse, saaledes at der i Stedet for 48 § svares henholdsvis 32 § og 24 §. Noget lignende er ogsaa Tilfældet i Sjælland, særlig med Hensyn til de Egne, der ligge omkring den paatenkente Randers—Grenaa Bane. Derimod maa det fremhæves, at Hammerum Herred, der skulde have fuld Nytte af Silkeborg—Herning Banen, nu svarer fuldt Bidrag, nemlig 48 §. Hvis man nu vilde blive staaende ved Bestemmelsen i Regeringens Lovforslag, saa vilde Følgen blive den, at disse Egne, der allerede yde Bidrag til det halve af Expropriationsudgifterne til Stats-